

Ко да не верује на реч Вукадиновићу и Антонићу кад без имало лажне скромности обзнане јавности да су њих двојица "велики људи" на које се острвила моја опсесивна лакејска злоба.

Додуше, уз ту "величину" никако не иде прекоплоташки тон и реторика анонимних коментатора са опскурног сајта НСПМ; некако се "величине" испумпале, смањиле, смежурале и свеле на своју праву величину. И право говорећи - нико није тако успешно демаскирао Вукадиновића и Антонића него што су то у четири руке учинила њих двојица, самима себи, у последњој енциклици објављеној у Данасу.

Будући да нису у стању да аргументима побију ниједну моју тврдњу, фолк дует прибегава опробаној поетици њихових поштовалаца и истомишљеника: траљавим покушајем дисквалификације опонента. Тако смо по ко зна који пут сазнали да сам ја мењао странке "чешће него кошуље"; да не знам (шио ми га Ђура) ко је Чехов ко је Гогољ и да се непрестано прилагођавам центрима моћи. Да сам, надаље, предлажући трибину на којој би се окупили представници свих интелектуалних струјања хтео "да им се приближим". Били, ваљда, пробитачни. Отишао сам тако далеко у полтронству - обзнањује Старац Вукадин - да сам се Тадићу јавно препоручивао за премијерски положај.

Иако Вукадиновићу и Антонићу приличи, геџованска стратегија "држ'те лопова" не иде им баш од руке. Не сналазе се најбоље. Не знају списатељски занат. Употреба једне бурлескне, иронично-сатиричне заједнице као крунског доказа нечијег "бешчашћа", самозваног великана "са врхунским стручним и научним референцама" аутоматски разоткрива као лакрдијаша. Знају они добро како се то ради и како се од безначајних гимназијских професора без иједне написане књиге постаје универзитетским наставником. Вукадиновић и Антонић - готово па институција - вртоглаво су се својевремено успели на дирижаблу напуњеном Коштуничиним испрдним гасовима, а после Фишкаловог пада - упркос лукавом и вештом маневрисању - релативно се брзо суновратили у паланаштво, баналност и безначајност из којих су и потекли и које су упорно настојали да промовишу као врхунски "патриотизам" и једино "правоверно" српство.

Одговор Антонићу и Вукадиновићу

Пише: Светислав Басара
субота, 11 септембар 2010 10:19

Уверен да упркос дводеценијском посртању Срби могу много више и много боље, са прилично свежим сећањем на доба комунистичког једноумља, након четворогодишњег избивања из земље, чудом се нисам могао начудити да се године 2005. под диригентском палицом Вукадиновића и Антонића поново издају уверења о морално-националној подобности и да се поново проглашавају издајници. Наравно, читава та екипа, укључујући и много важније играче од наших агитпроповаца, била је пука лакрдија, фарсично (и хистерично) понављање трагедије деведесетих. Што не значи да је била безазлена и да није нанела повелику штету. Упркос томе што су Браћа Блуес мислила да су ударна интелектуална песница Коштуничине хунте - са којом сада негирају било какву повезаност - њих двојица су у ствари били меки трбух једне сумануте политичке доктрине и праксе. Њихова преекспонираност и алаовост учинила је више за Коштуничину маргинализацију него удружени напори противничких политичких странака. Како ствари стоје: и власник и пилоти дирижабла одлазе у заборав, али ће иза њих јошнеко време остати слузав траг.

(Напомена уредништва: Ово "дело" С. Басаре преносимо само због тога што представља директан одговор на текст "Басаријада" Ђ. Вукадиновића и С. Антонића објављен на овом сајту. Унапред се извињавамо читаоцима због, чак и за г. Басарине стандарде, изузетно вулгарног тона, ниског нивоа и примитивног садржаја. Овом "транспарентном" илустрацијом НСПМ до даљњег окончава сваку расправу и "стручну дебату" са Светиславом Басаром. Ова досадашња, ма колко била мучна и непријатна, била је верујемо, ипак корисна макар утолико што је до краја разголитила како "интелектуални ниво", тако и морални "лик и дело" овг самоизвиканог књижевника и интелектуалца. Неки ће рећи да је то ионако већ било општепознато и да није вредело труда, али ми верујемо да никада није згорег, за сваки случај, још једном се уверити и проверити ствар. У случају г. Басаре, уверени смо, свака даља "провера" била би бесмислена и контрапродуктивна.)